

Det vil skorte paa den fornødne Sagkundskab, naar man vil have det indført alle Steder, og man maa derfor indskrænke sig til at lade det fungere i de større Kommuner. Dette er altsaa Lovforslagets Hensigt, men naar jeg ser, hvorledes den ærede Ordfører og det Mindretal, han er Ordfører for, stille dem til disse forskellige Opgaver, som Lovforslaget har, tror jeg, at det ikke vil være vanskeligt at paavise, at den ærede Ordfører og hans Meningsfæller i enhver Retning gaa imod det, som Lovforslaget tilfigter. Naar saaledes det ærede Mindretal i det første Ændringsforslag vil udvide Tilfynet, som ifølge Lovforslaget skal oprettes, ikke blot til Høveder og andre spiselige Ting, i det Hele taget Levnetsmidler, men ogsaa til Farver, Tæpeter, Legetøi, Drifke- og Køgefar og Petroleum, give de ærede Medlemmer jo dette Tilfyn et saadant Omfang, at man kan sige sig selv paa Forhaand, at Tilstanden efter denne Lovs Udkomst ikke vil blive en Enule bedre, end den var i Forveien. Netop fordi man giver Tilfynet et saa stort Omfang, svækker man Intensiteten, hvormed Tilfynet kan øves paa de enkelte Gjenstande, som Lovforslaget nævner. Men dertil kommer, at jeg heller ikke i de nuværende Forhold ser nogen Nødvendighed for at gaa saa vidt, som de ærede Forslagsstillere ere gaaede. Det forekommer mig, at Straffelovens § 290 i den Henseende er fuldkommen betryggende, naar den siger: „Anvender Nogen giftige eller andre farlige Stoffer til Varer, der ere bestemte til Forhandling eller Benyttelse af Andre, paa en saadan Maade, at Andres Sundhed udsættes for Fare ved Brugen af samme, straffes han, forsaavidt ikke nogen anden Straffebestemmelse maatte medføre højere Straf, med Fængsel, eller under stærpende Omstændigheder, navnlig naar Nogen derved har taget Skade eller endog er omkommen, med Forbedringshusarbejde.“ Den Tilføjelse, der her er gjort i Ændringsforslaget Nr. 1, er ufornøden, og den bidrager netop til at gjøre hele det Tilfyn, som Lovforslaget har villet etablere med ganske bestemte Gjenstande, og særlig med Levnetsmidler, illusorisk. I denne Retning, altsaa med Hensyn til den Begrænsning og det Omfang, som Tilfynet skulde have, gaa de ærede Forslagsstillere saaledes ligesom løs paa det Princip, der er nedlagt i Loven. Det Samme er dernæst Tilfældet med det særlige Tilfyn, som de Herrer have foreslaaet, den særlige Assistance, som de ærede Herrer i deres Ændringsforslag under Nr. 11, 18 og 20 agte at give Politiet. Medens Lovforslagets Hensigt er den, at man vil give Politiet en særlig Bistand og særlig sagtyndige Folk til at ansille disse Forundersøgelser, gaar det ærede Mindretal ud fra, at det slet ikke behøves. Det mener, at man ganske volig kan overlade til de enkelte Kommuner rundt omkring i Landet at afgjøre, om de mene, at der

skal ansættes en eller to Politibetjente mere, og det vil man her ved Ændringsforslaget Nr. 20 give dem en Lovhjemmel til. For det Første er det nu aldeles overflødig at give en saadan Lovhjemmel, thi om end en højere Approbation maasse i visse Tilfælde er nødvendig, er det i alle Tilfælde hævet over enhver Tvivl, at der ikke behøves nogen Lov dertil. Vil et Sogneraad, eller vil man overhovedet paa Landet have et yderligere stærket Polititilfyn er der ikke Tvivl om, at et saadant Tilfyn kan faas med Amtsrådets Approbation, og det er ligesaa utvivlsomt, at Kommunalbestyrelserne i Kjøbstæderne, Byraadene, kunne vedtage at forøge Polititilfynet. Dertil behøves ingen Lov. Men det, som ogsaa vil komme til at mangle, er den særlige Sagkundskab, som efter min Overbevisning er aldeles nødvendig, om der overhovedet for Fremtiden skal kunne skrives mere energisk ind mod disse Forfalskninger, end det tidligere er slet. Dertil kommer, at hvis man overlader til den enkelte Kommune selv efter dens Forgodtbefindende, dens Skjøn at skjærpe Tilfynet, maa det vel erindres, at det, der i saa Henseende foretages eller ikke foretages, ikke alene har Indflydelse paa denne enkelte Kommune, men det har ogsaa Indflydelse paa Naboerne. Hvis altsaa en hel Kreds af Kommuner ikke finder Anledning til overhovedet at have en noget stærkere Indseende med disse Forfalskninger, vil det selvfølgelig øve Indflydelse paa Nabo kommunerne; selv om de maatte ønske at skjærpe Kontrollen dermed, ville de trods deres Bestræbelser i saa Henseende ikke være i Stand til at udrette Noget som helst, naar Nabo kommunerne ikke ville. Jeg tror derfor, at hvormeget man end kan og vil holde paa den kommunale Selvbestemmelse, er det dog ved Foranstaltninger af den Natur en Nødvendighed, at det sker paa ensartet Maade og paa et bestemt Sted, og i saa Henseende tror jeg, at man i Lovforslaget har truffet det Rette, idet man har valgt de større Kommuner og navnlig fremfor alle de større Kjøbstadkommuner, som ere Centra for Handel og Samfærdsel, og hvorfra de fleste Folk paa Landet forsyne sig med de forskellige Varer, som her er Tale om, og som kunne være Gjenstand for Forfalskning. Naar jeg dernæst videre og ser, hvad det er for en Myndighed, det ærede Mindretal vil tillægge disse nye Politifunktionærer og Politiet overhovedet med Hensyn til disse Forfalskninger; vil det ses, at det unegtelig er en høist besynderlig Myndighed, man giver dem ved denne nye Lov. I denne Henseende ere Ændringsforslagene under Nr. 11 og 18 ikke uden en vis Interesse. Den ærede Ordfører sagde, at disse hvoledes paa en dyb Agtelse for Grundlovens §§ 81 og 82. Der er nu Ingen, der i saa Henseende kan have større Agtelse for Grundloven end jeg. (O. Christensen: Det sige Alle). Ja, men det er ikke nok med at sige det, man skal jo ogsaa mene det. Om man ogsaa siger, at det